

[Justitsministeren.]

Kandestederne og nordpå, og efter hvad der er blevet mig oplyst, agter ministeriet at foranledige problemet behandlet i naturfredningskommissionen, når kammeradvokatens udtalelse foreligger.

Parkering af motorkøretøjer ved strandkanten til ulempe for andre vil eventuelt kunne hindres ved indførelse af parkeringsforbud i medfør af færdselslovens § 57, men parkering vil i øvrigt ofte være i strid med den ovennævnte bestemmelse i naturfredningslovens § 23.

Af det anførte fremgår, at det ærede medlems spørgsmål i væsentlig grad vedrører naturfredningslovgivningen. I det omfang spørgsmålet vedkommer færdselslovgivningen, kan jeg udtale, at der allerede efter de gældende bestemmelser er hjemmel til at træffe foranstaltninger til regulering af færdslen også på de her omhandlede strækninger. Regulering af færdslen er i første række et anliggende, der varetages af de lokale myndigheder, og der foreligger ikke for justitsministeriet oplysninger, der kan begrunde, at der fra ministeriets side tages noget initiativ til yderligere regulering af færdslen på disse strækninger.

Af *Erna Sørensen* til boligministeren (9. august 1963):

„Er det rigtigt, at boligministeriet har favoriseret en enkelt virksomhed — Arkitekternes Typehuskontor — med hensyn til tildeling af byggetilladelser, og med hvilken motivering er dette i givet fald sket?“

Såvel ved byggestoppets indførelse som ved senere udvidelser har det været præciseret, at denne restriktion tilsigtede at neddæmpe det samlede byggepres og sikre hurtigere færdiggørelse af det enkelte byggeri, og at ordningens administration ikke måtte fordreje konkurrenceforholdene inden for byggesektoren.

Imidlertid er det nu kommet frem, at man hurtigere opnår byggetilladelse, når man vælger et hus fra Arkitekternes Typehuskontor, end når man ønsker et individuelt tegnet hus eller henvender sig til de virksomheder, der har specialiseret sig i opførelse af typehuse. Disse virksomheder har

ligesom andre byggehåndværksvirksomheder gjort gældende, at igangsætningsrestriktionerne ødelægger byggerytmen, og at boligministeriets administration derved modvirker den rationalisering, erhvervet tilstræber.

Boligministeren bedes altså ikke blot oplyse, om boligministeriet administrativt har benyttet byggestoppet til at favorisere en enkelt virksomhed og hustype på bekostning af andre, men også hvorfor ministeriet i strid med igangsætningsstopets forudsætning har truffet en sådan beslutning til skade for konkurrenceforholdet.

Boligminister *Carl P. Jensens* svar (15. august 1963):

Danske Arkitekters Landsforbund modtog for nogle år siden en bevilling på 110.000 kr. til undersøgelse af de praktiske muligheder for en typisering af småhusbyggeriet. Bevillingen blev givet gennem boligministeriets produktivitetsudvalg, hvori erhvervs- og brancheorganisationer inden for byggeriet er repræsenteret. Midlerne hidrørte fra de såkaldte Marshallpenge, der skulle anvendes til teknisk-videnskabelig forsknings- og forsøgsvirksomhed med henblik på fremme af erhvervenes produktivitet.

Arkitekternes landsforbund udførte et meget omfattende og grundigt undersøgelsesarbejde for at skaffe grundlaget for en generel typisering af småhusbyggeriet til gavn for alle byggeriets parter. Der blev lagt vægt på, at arbejdet rettede sig mod det lille enfamilieshus, og at man til fulde søgte at udnytte alle muligheder for ad denne vej at billiggøre og forbedre denne boligform. Arbejdet sigtede ikke blot på at opnå de bedst mulige planer for disse huse, men også på at skaffe grundlag for en rationalisering af produktionen gennem fremstilling af et rationelt udbuds- og arbejdsgrundlag for håndværkerne, gennem fuldstændige mængdefortegnelser over anvendte materialer, gennem fremskaffelse af prisberegninger, der muliggjorde kontrol med og sammenligning af tilbudte priser m. m.

Den senere tids udvikling inden for byggeriet har på væsentlige punkter ændret de forudsætninger, hvorunder arkitekternes landsforbund gik ind i typehusarbejdet. Begrænsningerne i statens støtte til boligbyg-